اردو پنجابی نعتوں رباعیوں اور منقبت پر مشتمل خوبصورت کلام

حسنِ حبیب ﷺ

پیر سیّد ناصرِ حسین چشتی سیالوی

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز
11۔ گنج بخش روڈ لاہور
042-7313885

اُردو اَور پنجابی میں خوبصورت نعتیہ کلام

حُسنِ حبیب صلی اللہ علیہ وسلم

پیر سیّد ناصر حسین شاہ سیالوی

نُوریہ رضویہ پبلیکیشنز

۱۱۔ گنج بخش روڈ، لاہور

رابطہ: 0342-7313885

نام کتاب	حُسنِ حبیب ﷺ
شاعر	پیر سیّد ناصر حسین چشتی سیالوی
تعداد صفحات	128
بار دوم	اپریل 2005
کمپوزنگ	ورڈز میکر
مطبع	اشتیاق اے مشتاق پرنٹرز۔لاہور
ناشر	نُوریہ رضویہ پبلیکیشنز۔لاہور
کمپیوٹر کوڈ	1N-99
قیمت	45 روپے

ملنے کے پتے

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز

۱۱۔گنج بخش روڈ۔لاہور فون

مکتبہ نُوریہ رضویہ

گلبرگ اے۔فیصل آباد فون

مَولاَیَ صَلِّ وَسَلِّم دائِماً اَبَدًا

عَلٰی حَبِیبِکَ خَیُرِ الُخَلُقِ کُلِّهِمِ

مُحَمَّدُ سَیِّدِ الُکَوُنَیُنِ وَالثَّقَلَیُنِ

وَالُفَرِیُقَیُنِ مِنُ عُرُبٍ وَّ مِنُ عَجَمِ

صَلَّی اللّٰہُ تَعَالٰی عَلَیُہِ وَعَلٰی آلِہٖ وَاَصُحَابِہٖ وَبَارِکُ وَسَلِّمُ

فہرست

صَلُّوْ عَلَیْہِ وَآلِہٖ

نہ تھی کوئی پناہ نہ گھر
مجھے مل گیا وہ کریم در
یہ ہی غم رہے نہ کمی رہی صَلُّوْ عَلَیْہِ وَآلِہٖ

یہ جو رنگ و بو ہے چمن چمن
یہ جو چاشنی ہے سخن سخن
ہے کرم نوازی حضور کی صَلُّوْ عَلَیْہِ وَآلِہ

تُو یہاں نہیں کہ وہاں نہیں
مِرے تاجور تُو کہاں نہیں
تیری قریہ قریہ ہے روشنی صَلُّوْ عَلَیْہِ وَآلِہ

نہیں جس کی کوئی مثال ہے
میرے مصطفیٰ کی وہ آل ہے
کوئی پھول ہے تو کوئی کلی صَلُّوْ عَلَیْہِ وَآلِہ

تُو انہیں کا دامن تھام لے
اُنہیں ہستیوں کا تُو نام لے
کبھی یا نبی کبھی یا علی صَــــلُّـــوْ عَـــلَیْــــــہِ وَآلِــــــہٖ

آئے موت یا کہ حیات ہو
میرا وِرد آقا کی نعت ہو
یوں بسر ہو ناصرؔ زندگی صَــــلُّـــوْ عَـــلَیْــــــہِ وَآلِــــــہٖ

نعت شریف

جاؤں مدینے دیکھوں حرَم رشکِ ارم بابِ کرم
جاؤں مدینے مٹ جائیں غم
تاروں میں بھی تیری ضیا شمس و قمر تیرے گدا
موجِ کرم تیرے قدم مٹ جائیں غم
حسرت یہی ہے آقا مِری آنکھوں سے چوموں جالی تیری
لب پہ صدا آنکھیں ہوں نم مٹ جائیں غم
نظروں میں ہو تیری گلی آہوں کی ہو محفل سجی
جا کر وہاں آئیں نہ ہم مٹ جائیں غم
سب این و آں تیرے لیے سارا جہاں تیرے لیے
تیرے لیے لوح و قلم مٹ جائیں غم
ناصؔر ہوں میں عاصی بڑا آ کے تیرے در پہ کھڑا
کردو کرم صدمے ہوں کم مٹ جائیں غم

نعت شریف

اے دو جگ دے سلطان اے دو جگ دے سلطان
تیری عظمت دسے کون تیری عظمت دے قربان
تُوں سب نبیاں دا پیر تُوں شاہ مَیں اِک فقیر
میری بدلا دے تقدیر تیرا بن جاواں مہمان
میرے ورگے لکھ کنگال لنگر تے چھڈے پال
تُوں اپنی آپ مثال ایہو دَسدا اے قرآن
ہُن اَکھیاں منگدیاں دید تینوں تکیاں ہوندی عید
اَج صدقہ پیر فرید جے آویں بچدی جان
مَیں منگتا تے مجبور طیبہ توں تڑپاں دُور
جے عرض کریں منظور مَیں آواں درد سُنان
اِک واری کرم کما مَینوں کہہ دے در تے آ
مَیں سُن لئی عرض پیا مَیں کردا پھراں اعلان
تیتھوں منگدا ناصؔر چین میرے رو رو ہارے نَین
تیرے جین شہا حسنین میرا رکھیں آپ دھیان

نعت شریف

ہُندے نیں عطا تاج شہانے تیرے در توں
مِلدے نیں فقیراں نوں خزانے تیرے در توں
اِس واسطے کہندا اے خدا جاوٗ مدینے
لبھ جاندے نیں بخشش دے بہانے تیرے در توں
چُمدے نیں قدم وحشی جئے قاتل جدوں آ کے
بن جاندے نیں اللہ دے یگانے تیرے در توں
ہر چیز خدا دی اے مگر سوہنہ اے خدا دی
ہر چیز خدا نے عطا کیتی تیرے در توں
آئے نیں صحیح راہ تے اَن گنت قبیلے
خوشحال ہوئے لکھاں گھرانے تیرے در توں
خورشید نے منگیاں نیں تیرے بوہے توں لشکاں
پائی اے ادا وکھری ادا نے تیرے در توں
پچھے جے کوئی لَے کے تُوں کیہ آیا ایں ناصؔر
لَے آیا مَیں نعتاں دے ترانے تیرے در توں

نعت شریف

نئیں کوئی ہور مثال مدینے والے دی
لج پرور لج پال مدینے والے دی

جتھے وی کوئی عاشق آپ نوں سد مارے
رحمت لیندی بھال مدینے والے دی

اِک واری تے گھل مولا مَیں ویکھ لواں
نگری اکھیاں نال مدینے والے دی

جیویں سوہنا سوہنا ایں ہر سوہنے توں
اونویں سوہنی آل مدینے والے دی

اوّل آخر بانگ توں سنیاں لکھاں نے
پڑھدا نعت بلال مدینے والے دی

جبریل جہے وی بولے تک چہرے نوں
جھلّے کہڑا جھال مدینے والے دی

چن اسمانی اپنی ٹور نوں بُھل جاوے
ویکھ لوے جے چال مدینے والے دی

کرو دُعاواں حاضری ہندی ریہہ ناصؔر
طیبہ وِچ ہر سال مدینے والے دی

نعت شریف

دولت دِیاں ناں خزینے دِیاں
آؤ گلّاں کریئے مدینے دِیاں
چن تے سورج کولوں ودھ کے اُس چہرے دیاں لوواں
سارے جگ دیاں کٹھیاں کر کے ڈِٹھیاں نیں خُشبوواں
رِیساں نئیں اوہدے پسینے دِیاں
ہر اِک پیر پیمبر آیا اوہدی حامی بھردا
سورۃ نشرح اندر ویکھو قرآں گلّاں کردا
میرے لج پال دے سینے دِیاں
لگ گئیاں نیں یار کنارے لکّھاں میرے جیہیاں
اپنے ہتھیں آپ ضمانتاں خود رب نیں لے لئیاں
طیبہ جان والے سفینے دِیاں
ناصؔر شاہ دِیاں گلّاں سُن لئو لوکو کھریاں کھریاں
ہر سوہنے دے چہرے اندر رب نیں لشکاں بھریاں
اُس محبوب نگینے دِیاں

نعت شریف

پرچم یوں کسی اَور کا لہرایا نہیں ہے
اِس شان سے کوئی بھی نبی آیا نہیں ہے
ہر سمت ہیں نفرت کی کڑی دھوپ کے پہرے
جُز آپ کی رحمت کے کہیں سایہ نہیں ہے
آواز لگائی نہیں جس نے تیرے در پر
اللہ سے اُس شخص نے کچھ پایا نہیں ہے
انساں ہو ، فرشتہ ہو نہیں کوئی بھی ایسا
جو تیرے گداؤں میں نظر آیا نہیں ہے
اللہ رے لطافت تیرے پُرنور بدن کی
ٹھنڈک کا ہے احساس مگر سایہ نہیں ہے
جب تک تیرے انوار سے خیرات نہ مانگی
مہتاب تو مہتاب بھی کہلایا نہیں ہے
ناصؔر کے ہے دامن میں تیرے پیار کی دَولت
اَور اِس کے سِوا کوئی بھی سرمایہ نہیں ہے

نعت شریف

تیری ذات میں بھی کمال ہے تیری بات میں بھی کمال ہے
تیری بات کی تیری ذات کی نہ نظیر ہے نہ مثال ہے
وہی زندگی ہے عزیز تر تیری یاد میں جو ہُوئی بسر
تیری یاد بِن جو گُزر گیا وہ تو ایک لمحہ وبال ہے
میرا شوق جس میں جواں ہُوا مَیں مدینے کو جو رواں ہُوا
وہی خوب تر وہیں بہتریں میری زندگی کا سال ہے
تیرے پیار میں جو فنا ہُوا تیرا قُرب جس کو عطا ہُوا
کوئی بُوبکر کوئی فارسی کوئی سعد کوئی بلال ہے
میری جان سے تُو قریب ہے مَیں مریض ہُوں تُو طبیب ہے
تیرا نام ہی میرا آسرا تیرا نام ہی میری ڈھال ہے
مَیں تھا ایک ناصرِؔ بے نوا مجھے تُو نے اپنا بنا لِیا
میرے حال سے ہے تُو باخبر تیرے سامنے میرا حال ہے

نعت شریف

شک اِس گل دے وِچ کر نئیں — کوئی سوہنے دا ہمسَر نئیں
اوہدا پیار میرا سرمایہ — مَیں منگدا مال تے زَر نئیں
جے چاہنائیں دید نبی دی — فیر مرَن توں سجناں ڈر نئیں
مینوں شہر مدینے گھر دے — مَیں دُوری سکدا جَر نئیں
اسیں اوہ رستہ نئیں لنگھناں — جیہڑا تیری راہ گزر نئیں
جنّھوں رب خود کول بُلاوے — کوئی ایسا ہور بشر نئیں
چھڈ دینی دُنیا ساری — سرکار دا چھڈنا در نئیں

جس گھر میلاد ناں ہووے
اوہ ناصؔر سجدا گھر نئیں

نعت شریف

دِلاں دی زمین گلزار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا
پت جھڑ موسمِ بہار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا
پیار دا جے رِشتہ تُو آقا نال جوڑے گا
کوئی گل رب تیری سجناں ناں موڑے گا
تیری بے قراری وی قرار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا
ایہو تے نشانی اے حضور دے غلاماں دی
ڈالی جدوں بھیجیں گا دروداں تے سلاماں دی
کھڑی دُکھاں اگے دیوار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا
راستہ ناں چھڈناں حضور دے مدینے دا
پتہ لگ جاوے گا سرور دے خزینے دا
کرم نوازی بے شمار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا
آقا وتّے جان دا مہینہ جدوں آوے گا
سامنے حضور دا مدینہ جدوں آوے گا
تیز تیز اکّھاں دی پھوہار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

دُکھ سارے تیرے اوہ سماعت فرمان گے
حشر دیہاڑے وی شفاعت فرمان گے
جند جے حضور توں نثار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا
ناصؔر ایہہ حقیقتاں نیں کر اتبار توں
ہر ویلے رب تے رسول نوں پُکار توں
حاضری مدینے تیری یار ہوندی جاوے گی بن لج پال دا آمنہ دے لعل دا

نعت شریف

ایہناں عاشقاں نوں چین بڑا آوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
ہون عشقے دے بُوٹے ساوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
اَیرے غَیرے دا خیال بُھل جاندا اے جدوں نعت دا دریچہ کُھل جاندا اے
بندہ اپنا وی ہوش بُھل جاوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
نوری جالیاں نوں چُم چُم روندا مَیں رات اَج دی مدینے وِچ ہوندا مَیں
یاد مَینوں سرکار دی ستاوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
جدوں اکھّاں دا بنیرا بِھج جاندا اے اللہ پاک دی سونہہ دِل ایہو چاہندا اے
بندہ ہُنے ای مدینے ٹُر جاوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
جھنڈا جُھلنائیں سچیاں دے سچ دا چن آقا دے اشارے اُتے نَچدا
کدے ٹوٹے ہو کے قدماں چہ آوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
ایہو رب اگّے میریاں صداواں نیں اُٹھّے پھر بس ایہو ای دُعاواں نیں
اللہ سب نوں اوہ نگری وکھاوے حضور دیاں گلّاں سُن کے
سچی گل کراں اللہ میرا جان دا ایہو ناصؔر تقاضا اے ایمان دا
بندہ کُجھ ہو سُنے ناں سُناوے حضور دیاں گلّاں سُن کے

نعت شریف

مَیں جس ویلے وی کُرلاواں مدینہ سامنے ہووے
مَیں اکھ کھولاں یا سَوں جاواں مدینہ سامنے ہووے

حیاتی دا پتا کی اے کدوں مُک جاوے رب جانے
جو ہوون آخری ساہواں مدینہ سامنے ہووے

ناں دُکھ دی کوئی پرواہ اے ناں بُھکھ دا خوف ہے کوئی
ناں کُجھ پِیواں ناں کُجھ کھاواں مدینہ سامنے ہووے

توں قادر ایں میرے مَولا! دُعا منظور کر میری
مَیں تکناں جس گھڑی چاہواں مدینہ سامنے ہووے

سنہری جالیاں سینے نوں لاون لئی میرے مَولا!
مَیں کھولاں جس گھڑی باہواں مدینہ سامنے ہووے

مَیں تیرے کولوں منگن دی ادا وکھری جئی چاہناں
کہ دامن جد وی پھیلاواں مدینہ سامنے ہووے

کسے وی شہر وِچ ہووے تیری محفل میرے آقا!
تیرے مَیں گیت جد گاواں مدینہ سامنے ہووے

ایہہ ناممکن تے نئیں آقا کرم ہووے تے ہو سکدائے
تیرا نعرہ جدوں لاواں مدینہ سامنے ہووے

توں ناصؔر شاہ دی اے مَولا! ایہہ پُوری التجا کردے
قبر وِچ جس گھڑی جاواں مدینہ سامنے ہووے

نعت شریف

مدینے دی یاد آ کے مینوں رُلاوے
جگر دا لہو ہُن تے اکھیاں چوں آوے

ترے ناں دی چِٹھی مدینے چوں آئی
خبر ڈاکیا ایہہ کدی تے سُناوے

قیامت ہے میرے لئی ہجر تیرا
بہانہ ایہو موت دا بن ناں جاوے

مَیں سَوں جاناں واں ہچکیاں لَیندا لَیندا
تیرا پیار لوری جدوں آ سُناوے

ایہہ تیرا گدا تیرے باہجوں کریما!
کسے نوں کیویں چیر کے دِل وکھاوے

گزردے پئے سال صدیاں دے وانگوں
چڑیلاں دے وانگوں جدائی ڈراوے

کدے مُشکلاں اوہدے آون ناں نیڑے
تیرے نام دا وِرد جہڑا پکاوے

ہے ناصؔر جہدے دِین ایماں دا حصّہ
اوہ بندہ مدینے نوں کیویں بھلاوے

نعت شریف

میری بات بن گئی ہے تیری بات کرتے کرتے
تیرے شہر آؤں گا مَیں تیری نعت پڑھتے پڑھتے

نظروں میں اُن کی آقا! کیا چیز خُسروی ہے
کہ غنی جو ہو گئے ہیں تیرے دَر پہ پلتے پلتے

کسی چیز کی طلب ہے نہ ہی آرزو ہے کوئی
تُو نے اِتنا بھر دیا ہے کشکول بھرتے بھرتے

میرے سُونے سُونے گھر کو کبھی رونقیں عطا کر
کہ دیوانہ ہو گیا ہوں تیری راہ تکتے تکتے

تیرے عشق کی بدولت مجھے زندگی ملی ہے
میرے پاس آئی لیکن میری موت ڈرتے ڈرتے

مَیں نہ جاؤں گا او درباں! کبھی چھوڑ کر یہ گلیاں
کہ مَیں پہنچا ہوں یہاں پر کئی بار مرتے مرتے

ہے جو زندگانی باقی یہ ارادہ کر لیا ہے
تیرے مُنکروں سے آقا! مَیں مروں گا لڑتے لڑتے

تیری آرزو میں ڈھل کر میری آنکھ سے نکل کر
تیرے در پر جا رُکیں گے میرے آنسو چلتے چلتے

ناصؔر کی حاضری ہو کبھی آستاں پہ تیرے
کہ زمانہ ہو گیا ہے مُجھے آہیں بھرتے بھرتے

نعت شریف

عشق پر جوانی ہے تیری مہربانی ہے
کاش آپ آ جاتے رات بھی سُہانی ہے
درد میرے سینے کا آپ کی نشانی ہے
ذکرِ مصطفیٰ سے ہی زندگی بتانی ہے
ہو جا تُو فدا اُن پر یہ ہی کامرانی ہے
آلِ مصطفیٰ سے ہی دِین پر جوانی ہے
کامراں ہوا ، جس نے بات تیری مانی ہے

ناصؔر اُن کی نظروں میں
تیری سب کہانی ہے

نعت شریف

دُنیا والے رَل کے سارے لَے آوَ کوئی ایسا
جس دا اُٹھنا بہنا چلنا ہووے سوہنے جیسا

سوہنے باہجوں ہے کوئی ایسا جس نوں رب وِڈیاوے
جس دے شہر دی قرآں اندر خود اوہ قسم اُٹھاوے

لکھاں پِھردے اِس دُنیا تے نورے لاکھے ماکھے
ہے کوئی جسے دے چہرے تائیں رب والشّمس وی آکھے

اِس دُنیا وِچ ہے کوئی ایسا ایہہ گل مَینوں دسّے
سوہنے باہجوں جس دی اَکھ وِچ جگ دا خالق وسّے

ہے کوئی ایسا دروازہ وی دسّو یار جے ہووے
جس دے بوہے ادبوں آ کے نت جبریل کھلووے

ہے کوئی بندہ جس دے رُتبے اِنج دے ڈِٹّھے
سٹّے جے لعاب اوہ اپنا کھارے ہوون مِٹّھے

ہے کوئی ایسا جو رکھ دیوے اُنگلاں وِچ پیالے
اُنگلاں وچوں جاری ہوون دریا کوثر والے

ہے کوئی سوہنے باہجوں لب جس ویلے کھولے
رب دی مرضی باہجوں جہڑا اِک فقرہ ناں بولے

ہے کوئی ناصؔر جس دے جوڑے عرش نوں ہون پیارے
مارے کنکر تے رب آکھے ایہہ سجناں مَیں مارے

نعت شریف

ہے کوئی یار پنجاہ دے بدلے پنج پڑھوا کے دَسّے
اِک بندے نوں پنج دے بدلے دو کروا کے دَسّے

جہڑی مائی اُس دے راہ تے کنڈے روز وچھاوے
ہے کوئی جد بیمار اوہ ہووے اوہنوں پُچھن جاوے

ہے کوئی ناصرؔ جہڑا ہادی رُخ تقدیر دا موڑے
اوہنوں دیوے بخش کفارہ جو خود روزہ توڑے

ہے کوئی اوہدے باہجوں دیوے رب توں لَے کے معافی
جس دا اِک مشکیزہ ہووے پندرہ سَو لئی کافی

سَت کھجوراں لَے کے جہڑا دسترخوان سجاوے
اوہدے باہجوں کون ہے جہڑا پوری فوج رجاوے

ہے کوئی جس اصغر ورگے بچّے ہون پیاسے
ہے کوئی حسن حسین دے ورگے جسے دے ہون نواسے

ہے کوئی جس دی بیٹی ورگی کرے عبادت یارو
ہے کوئی ایسی آل کسے دی نظر جہاں تے مارو

ناصؔر شاہ اِس دنیا اُتے ہے اِک نور اُجالا
ہے اِک مالک سب صِفتاں دا ساڈا کملی والا

ایضاً

ہے کوئی ایسا جس قبضے دے وِچ ہون خزینے
رب نیں پاک کلام اُتاریا ہووے جس دے سینے
ہے کوئی ایسا پہلے توڑے مُڑ مہتاب نُوں جوڑے
ڈُبّا ہویا سورج ناصؔر نال اِشارے موڑے

نعت شریف

کہو رَل کے ہواؤ تے پھوہارو یارسول اللہ
بہاراں آ گئیاں آکھو بہارو یارسول اللہ

دُعا وِچ وی غریباں نوں بُھلایا نئیں نبی سوہنے
غریبو آکھ کے ویلا گزارو یارسول اللہ

جے چاہو کہ رہوے ساڈی روانی تے وی جولانی
کرو اعلان ندیو آبشارو یارسول اللہ

ایہہ مَنیا اے کہ اوہدے کول لکھاں ٹینک توپاں نیں
ایہو کہہ کے تُسی دُشمن نوں مارو یارسول اللہ

ستم دا چیر کے سینہ اَزادی دی کرن نکلے
کہو کشمیر دے جلدے چنارو یارسول اللہ

جدائی ڈیرہ چُکدی نئیں ہجر دی رات مُکدی نئیں
اسانوں ایس سُولی توں اُتارو یارسول اللہ

مرض خواہ کوئی وی ہووے جلن سینے دے وِچ ہووے
ایہو کہہ کے سدا سینے نُوں ٹھارو یارسول اللہ

جنھے وی یارسول اللہ کہیا اے کامیاب ہوئیا
تُسی وی کہہ دئیو سجنو تے یارو یارسول اللہ

کدوں ناصؔر تُسی آکھو گے ہُن آکھن دا ویلا اے
پُکارو ہر گھڑی مِل کے پُکارو یارسول اللہ

نعت شریف

ہم سب کے دِلدار محمد
نبیوں کے سردار محمد

فوجوں کے سالار محمد
اُمّت کے غم خوار محمد

خالق کے شاہکار محمد
کر دیتے ہیں پار محمد

کہہ دے جو اِک بار محمد
آتے ہیں سرکار محمد

عظمت کی دستار محمد
نیکی کے معمار محمد

میرے دِل کے آئینے کے
آر محمد پار محمد

تنہائی ہو یا کوئی محفل
دونوں کی تکرار محمد

رب کا بھی اِنکار سمجھنا
کر دیں جو اِنکار محمد

جس کو جتنا چاہیں دے دیں
ہَیں کُلّی مُختار محمد

ماں بھی اتنا دے نہیں سکتی
دیتے ہیں جو پیار محمد

بوصیری سے پوچھو کیسے
دیتے ہیں دیدار محمد

رب کے کُل خزائن کے بھی
ہیں کُنجی بردار محمد

ناصؔر جب بھی لے کر دیکھا
نام ہے سدا بہار محمد

محمدﷺ

محمد وہ ہے جس کی عرش پر توصیف کی جائے
محمد وہ ہے جس فرش پر تعریف کی جائے

محمد نام سے جو شخص بھی منسوب ہو جائے
مقدّر کا دھنی مخلوق کا محبوب ہو جائے

محمد اُس کو کہتے ہیں جو محبوبِ خُدا بھی ہو
نبی ختم الرّسل مہرِ منوّر مصطفیٰ بھی ہو

محمد اُس کو کہتے ہیں جو یکتا ہو نرالا ہو
جو پتھر کھا کے طائف میں دُعائیں دینے والا ہو

محمد نام لینے سے مصیبت دُور ہو جائے
محمد نام جس گھر میں ہو وہ گھر نور ہو جائے

محمد مصطفیٰ کہہ کر اگر اپنی طرح جانا
تو پھر سمجھو محمد کو محمد ہی نہیں مانا

محمد کون ہیں پوچھو یہ خود مَولا کی ہستی سے
محمد کون ہیں پوچھو ذرا طائف کی بستی سے

محمد فرش کا دُولہا محمد عرش کا تارا
محمد نام ہر غم کی دوا ہر درد کا چارا

محمد نام لینے سے سفینے پار ہوتے ہیں
محمد نام سے شُعلے گل و گلزار ہوتے ہیں

محمد نام لینے سے طبیعت شاد رہتی ہے
محمد نام سے دُنیائے دِل آباد رہتی ہے

نعت شریف

نظر آتے ہیں پتھر بھی گہر سے
بناتے ہیں گہر وہ اِک نظر سے

لپٹ جاتی ہے اُس رستے سے خوشبو
گزر جاتے ہیں وہ جس رہگزر سے

عرب کے چاند سے گھر ہے منوّر
نہ لوں گا روشنی شمس و قمر سے

کبھی فرمایئے اپنے کرم سے
گھٹا بن کے مِرے صحرا پہ برسے

کرم رنجہ نہ فرماتے لحد میں
دوبارہ مر گئے تھے ہم تو ڈر سے

مدینے کا وہ کیا منظر بتاؤں
نکلتے ہوں گے جب سرکار گھر سے

کوئی لوٹا ہے خالی تو بتائے
کریموں کے کریم آقا کے در سے

کبھی ناصؔر کو روضے پر بُلا لو
مدینہ دیکھنے کو نَین ترسے

نعت شریف

سوہنے دے آئیاں ویکھو مست بہاراں آ گئیاں
مسکیناں دے گھر وِش خوشیاں بنھ قطاراں آ گئیاں

کتھے شان ترِی کتھے سوچ مِری تیری حد جبریل وی جان دا نئیں
تیری نعت لکھاں جیویں دِل آکھے میرے کول انداز حسّان دا نئیں
تیرے در تے میریاں سوچاں کرن پُکاراں آ گئیاں

لگی اَکھ تے ہو گئی دِید ترِی میرے واسطے روزِ سعید ہوئیا
تیری آل اصحاب دا دَر ویکھاں سینے وِچ ایہہ شوق مزید ہوئیا
وِچ میرے تصوّر جس ویلے اوہ پاک مزاراں آ گئیاں

جنہاں نئیں مجبور دا حق کھادا جنہاں بُریاں نال بھلائی کیتی
تیری ذات پِچھے جنہاں گھر چھڈّے جنہاں سوہنیا تیری گدائی کیتی
اوہناں دے لئی بن کے حوراں خدمت گاراں آ گئیاں

جدھر ویکھیا اے لعل آمنہ دے جاری نور دی نہر سویز ہو گئی
پچھے رہ اسواریاں سب گئیاں باقی ساریاں کولوں اوہ تیز ہو گئی
جس اسواری دیاں اوہدے ہتھ مہاراں آ گئیاں

مَیں تے نئیں سمجھیا خورے کیوں لوکی ایس پاک کلام نوں پھول دے نئیں
کھولی رکھدے اکھیاں وَیر دِیاں اَکھ پیار والی کاہنوں کھول دے نئیں
لگدائے رب ولّوں ایہناں وَل پھٹکاراں آ گئیاں

اللہ پاک دے یار نیں کرم کیتا جو قصور کیتے سب معاف ہو گئے
نعرہ اِک لائیا اہدے نام والا مِرے توڑ تیکر رستے صاف ہو گئے
رستے دے وِچ ناصؔر شاہ جد وی دِیواراں آ گئیاں

نعت شریف

ربّا مَینوں گھل مدینے
بن جاندی اے گل مدینے

اپنا آپ وی بُھل جاویں گا
اِک واری تے چل مدینے

پل اِچ پیار دے بُوٹے تائیں
لگ جاندا اے پھل مدینے

رہن نئیں دیندی عیب کسے دے
آوندی اے اِک چھل مدینے

کاسے بھرن تے کیہ پُچھناں ایں
لگدا نئیں اِک پل مدینے

کیہ منگناں تے کیویں منگناں
آ جاندا اے وَل مدینے

انشاء اللہ ٹُر جاواں گے
اَج نئیں تے فیر کل مدینے

ہر اِک مرض دا دارُو لبھدا
ہر مُشکل دا حل مدینے

جے مِلنا ای رب نوں ناصؔر
آپ دا بُوہا مَل مدینے

نعت شریف

لبھدے کرم دے گنج مدینے
مِٹ جاندے نیں رنج مدینے

ویکھن والے ویکھ اَوندے نیں
چار مدینے پنج مدینے

نُور دیاں اُس نور دے دَر تے
فیر وی رہندی جنج مدینے

پتھر دِل وی موم ہو جاندے
سُک نئیں سکدی ہنج مدینے

بے درداں نوں ناصرؔ جاکے
پئے جاندی قولنج مدینے

نعت شریف

آنے والی نسلوں کو بھی سنوار دیتے ہیں
مصطفیٰ جو دیتے ہیں بے شُمار دیتے ہیں

خود نواز دیتے ہیں آپ جن فقیروں کو
زندگی مدینے میں وہ گزار دیتے ہیں

دور دور رہتے ہیں جو مدینے والے سے
اُن کو غم زمانے کے جاں سے مار دیتے ہیں

یارسول اللہ کا نعرہ اپنی عبادت ہے
اس لیے صدا اُن کو بار بار دیتے ہیں

کربلا میں سیّد نے دیکھ کر کہا اُس سے
آ نبی کے دِیں تُجھ کو ہم بہار دیتے ہیں

حشر میں غلاموں کو دیکھ کر کہیں گے وہ
پُل صراط سے آؤ ہم گزار دیتے ہیں

عرش و فرش والے بھی شیر اُس کو کہتے ہیں
ہاتھ سے وہ خود جس کو ذوالفقار دیتے ہیں

جا کے اُن کی چوکھٹ پر کر سوال اے ناصؔر
جو بنا فقیروں کو تاجدار دیتے ہیں

نعت شریف

غم راستے بدل گئے جب یاد آ گئے
گِرتے ہوئے سنبھل گئے جب یاد آ گئے

آقائے نامدار کی یادوں پہ مَیں نثار
روتے ہوئے بہل گئے جب یاد آ گئے

کتنی ہی مشکلات سے مجھ کو مِلی نجات
طوفان سارے ٹل گئے جب یاد آ گئے

مَیں رکھ رہا ہوں جس طرح پھولوں پہ ہر قدم
پتھر بھی یوں پگھل گئے جب یاد آ گئے

ذکرِ نبی نے کر دیا ٹھنڈا جگر مِرا
دُشمن بھی سارے جل گئے جب یاد آ گئے

بارش کا کام دے گئی نعتِ نبی مجھے
ہیروں میں اشک ڈھل گئے جب یاد آ گئے

بزمِ حیات کس قدر ناصؔر تھی بے سرُور
ہم دوستو مچل گئے جب یاد آ گئے

نعت شریف

صبح آتا ہے شام آتا ہے
لب پہ اُن کا ہی نام آتا ہے

اُن پہ بھیجے سلام جو اُس کو
خود خدا کا سلام آتا ہے

یاد آتی ہے اُن کی یوُں مُجھ کو
جیسے گردش میں جام آتا ہے

کاش کہ دیں حضور محشر میں
دیکھو میرا غلام آتا ہے

جان جاتی ہے اُن کے جانے سے
یہ بھی اکثر مقام آتا ہے

شکر ہے تیرے گداؤں میں
اِس گدا کا بھی نام آتا ہے

نامِ نامی حضور کا ناصؔر
ساری دُنیا کے کام آتا ہے

نعت شریف

میرے آقا دی شان جیویں دَسدا قرآن
اوہدی مَن دا خدا اوہ نئیں رب توں جُدا
اینی شان کتھے کسے انسان دی
آقا دی گل رحمت دی چَھل
اہدی ہر ادا ہے بے بدل
اوہدی پیروی نشانی ایں ایمان دی
خالق دا چَن عربی مِٹھن کردا مِٹھّا مِٹھڑے سُخن
دسّے رب دا کلام میرے آقا دا مقام
اللہ کھاوے قسم اوہدی جان دی
رنگیں فضا ٹھنڈی ہوا طیبہ گئیاں لگدائے پتا
اوتھے بَن دے اصول ہے اوہ شہرِ رسول
اوتھے جُھکدی اے دھون اَسمان دی
آقا دا در رحمت دا گھر اوتھے عمر ہووے بسر
اوتھے مِلدی امان ذرا کر پہچان
اوتھوں لبھدی اے راہ رحمان دی

میرا نبی رب دا نبی رب دا نبی سب دا نبی
ہے اوہ اللہ دا پیارا سارے جگ دا سہارا
کر نوکری توں اُس ذیشان دی
مِٹ گئے شک سوہنے تک ناصؔر ذرا ہُن توں ناں جَھک
دسّاں حق دی مَیں گل اوہدے بوہے تے چل
جہدے ہتھ وِچ واگ ہے جہان دی

نعت شریف

اَج دِل میرا جھومدا پیا حضور پُرنور آ گئے
پئی دَسدی اے پُھلّاں نوں ہوا حضور پُرنور آ گئے

ہر پاسے خوشیاں دے جھنڈے پئے جُھلدے
ازلاں دے گجھے راز جاندے کُھلدے
آئی عرشِ بریں توں صدا حضور پُرنور آ گئے

ہُن مظلوم نوں ناں کوئی ستاوے گا
کوئی وی یتیماں تائیں ہُن ناں رُلاوے گا
اللہ سُن لئی یتیماں دی دُعا حضور پُرنور آ گئے

دھرتی نوں فلکاں دے جُھک گئے ستارے
لگدے طوفان پئے سانوں تے کنارے
نُور ہوئی کائنات دی فضا حضور پُرنور آ گئے

اَج توں ہنیریاں نیں صفاں نیں لپیٹیاں
ماپیاں دے گھر راج کرنائیں بیٹیاں
راضی ہوئیا مخلوق تے خدا حضور پُرنور آ گیئے

امن و امان دا پیغام لے کے آیا اے
قاتلاں اُچکّیاں دا چہرہ مُرجھایا اے
ساڈے سراں اتوں ٹل گئی بلا حضور پُرنور آ گیئے

وَدھ گیا واراں وچوں وار سوموار دا
ناصؔر اَج پہلی وار ڈِٹّھا مُونہہ بہار دا
لئے گھر بار اپنا سجا حضور پُرنور آ گیئے

نعت شریف

بات کر مدینے دی گل سُنا مدینے دی
بات سارے شہراں چوں ہے جُدا مدینے دی

آکھے جے خدا مَینوں مَنگ لَے کیہ منگناں ای
گِڑگِڑا کے کر لاں گا التجا مدینے دی

ویکھناں جے چاہناں ایں خُلد ایس دھرتی تے
اکھاں نال یار بستی ویکھ آ مدینے دی

دوستا! ناں سنگیا کر تُوں خدا توں منگیا کر
قبر وِچ وی چلدی رہے ٹھنڈی وا مدینے دی

کمزور رشتے نیں عارضی محبتاں نیں
دوستی تے ہے یارو دیرپا مدینے دی

کسے وی کہانی دے ہونی نئیں نصیباں وِچ
بات یارو دیندی اے جو مزا مدینے دی

کیوں ناں ذکر طیبہ دا ہر گھڑی کراں لوکو
خود پسند کردا اے گل خدا مدینے دی

ناصؔر اِک مدینے دی شان کیہ سُنا سکدا
شان خود بیاں کردے مصطفیٰ مدینے دی

نعت شریف

سرکار کملی والے مولا علی دے جانی
دربار تے بُلا لئو ہووے گی مہربانی

لج پال ہے بنائی اللہ نے ذات تیری
مَیں تیری بات کردا بن گئی اے بات میری
ویکھاں مَیں روضہ تیرا ہے ایہہ آرزو پُرانی

گاوٗندے نیں گیت سارے اپنے تے غیر تیرے
عرشِ علیٰ وی تکیا چُمدا اے پیر تیرے
تیرے مُسکرائیاں بن گئی بجلی اوہ آسمانی

فرمایا خود خدا نیں رُتبہ اے تیرا بھارا
تیرے سامنے ہے آقا دُکھیاں دا حال سارا
تیرے خدا نیں بخشی تینوں اے غیب دانی

اسریٰ دی رات تیرا خود منتظر سی اللہ
اللہ دے کول چل کے توں پہنچیا سی کلّا
لاریب ہَیں تو آقا شہبازِ لامکانی

راتاں چوں رات مَینوں جاپے اوہ شاناں والی
جس رات سامنے سی روضے دی نوری جالی
مَینوں تے اج وی لگدی اوہو رات ہی سہانی

ناصؔر سُناواں عرضاں بچدی نئیں بات مَینوں
آگاہ رب نیں کیتا ہر بات توں ہے تینوں
توں جاننا ایں سارا آکھاں مَیں کیہ زبانی

نعت شریف

روون زار و زار اکھیاں رَتیَن ڈھل ناں جاوے
منگدیاں نیں دیدار اکھیاں رَتیَن ڈھل ناں جاوے
مَیں بردا مَیں گولا ماہیا!
ہُن تے آ جا ڈھولا ماہیا!
تَرلے پاوَن ہزار اکھیاں رَتیَن ڈھل ناں جاوے
میرے دِل دیاں دِل وِچ رہیاں
سانوں باہجوں موجھی تھئیاں
بُھل گئیاں ہار سنگھار اکھیاں رَتیَن ڈھل ناں جاوے
خاموشی دِیاں سَن آوازاں
چُپ وَٹ لئی اے دِل دیاں سازاں
تیرے بِناں بے کار اکھیاں رَتیَن ڈھل ناں جاوے
جس ساون وِچ یار ناں آوے
ناصؔر قطعاً قرار ناں آوے
مَینوں چھڈیا مار اکھیاں رَتیَن ڈھل ناں جاوے

نعت شریف

مدینے دے والی کریم عربی دے در دے جیہڑے فقیر ہوندے
خدا دی سونہہ اے خدا گواہ اے اوہ ہر کسے توں امیر ہوندے
مریض ہو کے دوا نئیں منگدے شفا دی ہر گز دُعا نئیں منگدی
جنہاں دے سینے چہ لگّے ہوئے کسے دی نظراں دے تیر ہوندے
جو پکّے ہوندے نیں اپنے گُن دے پرائے باغاں چوں پُھل نئیں چُن دے
سجن دا ہر گز گلہ نئیں سُن دے جنہاں دے روشن ضمیر ہوندے
اوہ صرف اپنے خدا توں ڈردے اوہ پھر اُٹھّے دُعاواں کردے
اوہ پہلے بُھکھیاں دے کاسے بھردے جو مصطفیٰ دے سفیر ہوندے
ناں اَج اے ذکرِ حسین ہوندا ناں کوئی صدق و یقین ہوندا
نماز ، روزہ ناں دِین ہوندا ناں کربلا دے جے پِیر ہوندے
خدا توں ہر گز خدائی نئیں منگدے وصال منگدے جدائی نئیں منگدے
قطعاً وی ناصؔر رہائی نیں منگدے جو تیرے در دے اسیر ہوندے

نعت شریف

بس گیا اِس طرح میرے دِل میں لگ رہا ہے جہاں بھی مدینہ
جیسے ہو یہ زمیں بھی مدینہ جیسے ہو آسماں بھی مدینہ

فرش سے تا بہ عرشِ معلّٰی مصطفیٰ اللہ اللہ
جب وہ مہماں ہوئے لامکاں پر بن گیا لامکاں بھی مدینہ

دوسری کوئی راہیں نہ ڈھونڈو جُز نبی کے پناہیں نہ ڈھونڈو
مجرموں کے لیے ہے بنایا رب نے دارالاماں بھی مدینہ

لب پہ ہے گفتگو بھی اُسی کی ہے مُجھے آرزو بھی اُسی کی
ہے نظر سے عیاں بھی مدینہ میرے دِل میں نہاں بھی مدینہ

جنِ کا دِل ہے وفا کا خزینہ مانگتے ہیں خدا سے مدینہ
دیکھنا حشر کے دن دیوانے ڈھونڈ لیں گے وہاں بھی مدینہ

درد کی دِل میں دنیا بسا لو بیٹھے بیٹھے یہیں آزما لو
وہ جو چاہیں تو پل میں دِکھا دیں ہر گدا کو یہاں بھی مدینہ

میری پہلی دُعا بھی یہی ہے آخری التجا بھی یہی ہے
میری ناصؔر صدا بھی یہی ہے میرا دِل میری جاں بھی مدینہ

نعت شریف

عرب دے چمن نوں حال سنایئے
چل کے مالا مال ہو جایئے
ہن چھڈ دیئے گھر بار جی چلو چلیے مدینے

چھاں نئیں کوئی اس چھاں توں وَدھ کے
باپ توں وَدھ کے ماں توں وَدھ کے
جتھوں مِلدا اے پیار جی چلو چلیے مدینے

رب نوں بھاون جس دیاں گلیاں
کنڈے وی جس شہر دے کلیاں
دُھپ وی سایہ دار جی چلو چلیے مدینے

اوہدی خاک جیویں کستوری
جتھے پڑھن سلام آ نوری
بچ پَینے بیمار جی چلو چلیے مدینے

اوہ لجپال بچا لَیندا اے
دامن ہیٹھ چھپا لیندا اے
میرے جیئے گنہ گار جی چلو چلیے مدینے

غوث قطب ابدال تمامی
بوذر شامی رومی جامی
جتھے کردے گئے پُکار جی چلو چلیے مدینے
کر کے ناصؔر حال فقیراں
تن دیاں پیش کراں کے لِیراں
دُکھ لَین گے ونڈ سرکار جی چلو چلیے مدینے

نعت شریف

سُن کر نعت میرے سینے میں ایک قلندر ناچ رہا ہے
بہتی ندی میں جیسے آ کر ماہِ منوّر ناچ رہا ہے

میرے وجد پہ کچھ لوگوں نے فتوے داغ دِیے ہیں لیکن
اُن سے کہو سکرین پہ آ کر کوئی گھر گھر ناچ رہا ہے

مَیں فردوس کی آس پہ کیسے اپنی عمر بِتاؤں کہیّے
شہرِ نبی کے ذرّوں میں تو خُلد کا منظر ناچ رہا ہے

سِیم و زر کی چمک پہ ہم نے رقصاں دیکھے دُنیا والے
آپ کا نوکر اِس دُنیا کو مار کے ٹھوکر ناچ رہا ہے

چاند پہ جانے والا ناصؔر مِل جائے تو اُس سے پوچھوں
دیکھو ذرا وہ چاند نبی کے در پر آ کر ناچ رہا ہے

نعت شریف

دِلدار ڈھولا! غم خوار ڈھولا!
تیرے باہجھ بچنے نئیں بیمار ڈھولا!

قدم رنجا فرما کدی ساڈے ویہڑے
تیرے نال کاہدے غریباں دے جھیڑے
تیرے باہجھ عیداں نیں بے کار ڈھولا!

بہاراں دے دُوروں ای ریلے گزر گئے
اساڈے توں خوشیاں دے ویلے گزر گئے
خزاواں اجاڑے چا گلزار ڈھولا!

نظر آوَن اکھیاں نوں سدھراں دے کھولے
جدائی دے بدلاں دے چن ہوئیا اوہلے
ناں مَر جاواں منگدا مَیں دیدار ڈھولا!

کسے ہور دے نال رشتہ جے جوڑاں
ناں بخشے خدا جے مَیں مُکھ تیتھوں موڑاں
تیرے باہجوں سجدا نئیں گھر بار ڈھولا!

ناں میلے ناں ٹھیلے ناں عیداں دا چا اے
ایہو آس میری اے ایہو ای دُعا اے
فقط مَینوں درکار دِیدار ڈھولا!

جے ناصؔر توں پُچھیں تے عرضاں سُناوے
فقط اِکّو جُملہ زباں اُتّے آوے
کدے جھات پا میرا من ٹھار ڈھولا!

نعت شریف

شب کو بھی جہاں لاکھوں خورشید نکلتے ہیں
آؤ کہ درِ شاہِ لولاک پہ چلتے ہیں

اِک مَیں ہی نہیں کھاتا خیرات مدینے کی
سب شاہ و گدا اُس کی خیرات پہ پلتے ہیں

کیا نام رکھا اپنے محبوب کا خالق نے
اس نام کی برکت سے حالات بدلتے ہیں

مَولا نے ضیا بھر دی اُس شہر کے ذرّوں میں
ذرّات مدینے کے مہتاب اُگلتے ہیں

بھرتے ہیں ستارے بھی کشکول شعاعوں سے
جب گُنبدِ خضریٰ سے انوار نکلتے ہیں

جب شہرِ رسالت کی محفل میں چھڑیں باتیں
انسان تو انسان ہیں پتھر بھی پگھلتے ہیں

اِک نامِ محمد ﷺ ہی ہے وجہِ سکوں ناصؔر
کچھ لوگ نہ جانے کیوں اِس نام سے جلتے ہیں

نعت شریف

اِک وار بُلا لَین جے سرکار مدینے
جِند جان مدینے توں دیاں وار مدینے

جنّت وِچ جاون دا مَیں سوچاں ناں کدی وی
دے دیوے جے خدا مَینوں جے گھر بار مدینے

لکھّاں وی گناہ ہون تے مَیں بخش دیاں گا
رَب کہندا چلے جان گنہگار مدینے

جبرِیل نوں سدرہ تے کدوں چین سی آوَندا
آوَندا سی کرن آپ دا دیدار مدینے

ہوٹھاں تے سجے ہون درُوداں دے ترانے
اِنج جان کدے رَل کے ایہہ سب یار مدینے

فیر آوے کدی ہار تے اتبار ناں کرنا
ہنجواں دے چلو پا کے تُسی ہار مدینے

ہر رات مدینے دی اے شبرات توں اعلیٰ
عیداں توں کِتے وکھرا اے ہر وار مدینے

جس شخص نوں کوڈی دے کوئی بھا ناں خریدے
اُس شخص دا ناصؔر ہے خریدار مدینے

نعت شریف

یا تے دنیا ساری رکھ لے
یا سرکار دی یاری رکھ لے

رکھ فوارے اکھیاں اندر
لب تے آہ و زاری رکھ لے

موسیٰ جیئے وی کہندے مُڑ گئے
سانوں وی درباری رکھ لے

عشق بِناں تے گل نئیں بندی
بھانویں پینڈائے بھاری رکھ لے

رب فرمایا عرش تے آیا ئیں
ہر شے جاندی واری رکھ لے

ایہہ لے دُنیا ایہہ لے جنّت
مَیں کیہ کرنی ساری رکھ لے

مَیں مخلوق بنائی جہڑی
تُوں ایہدی مختاری رکھ لے

دِین ہووے یا دُنیا ہووے
دونواں دی سرداری رکھ لے

جتھے نعت دے پُھل اُگدے نیں
سینے وِچ کیاری رکھ لے

چڑھسن لوگ جہازاں اُتّے
تُوں براق سواری رکھ لے

اپنے حجرے توں منبر تک
جنّت دی اِک کیاری رکھ لے

سارے بوہے بند کر ناصؔر
طیبہ ولّوں باری رکھ لے

نعت شریف

تشریف آپ لائے تو اِک نعت بن گئی
جُھولے میں مُسکرائے تو اِک نعت بن گئی

آقائے نامدار کے میلاد کے لیے
گھر بار جب سجائے تو اِک نعت بن گئی

خیرالبشر کی یاد میں جب اپنی آنکھ سے
دوچار اشک آئے تو اِک نعت بن گئی

منبر پہ جب حضور ﷺ نے بارش کے واسطے
دستِ کرم اُٹھائے تو اِک نعت بن گئی

حسن و حسین و فاطمہ اور مولائے کائنات
کملی میں جب چھپائے تو اِک نعت بن گئی

جب چہرہءِ رسول ﷺ کے انوار کے طفیل
سب ذہن جگمگائے تو اِک نعت بن گئی

ناصؔر مِرے حضور ﷺ نے مُجھ سے گناہ گار
سینے سے جب لگائے تو اِک نعت بن گئی

نعت شریف

جو بھی سرکارِ دوعالم کے گدا ہوتے ہیں
کب وہ مر کر بھی مدینے سے جُدا ہوتے ہیں

جس گھڑی سامنے آ جاتی ہے اُن کی صورت
عشق کے سجدے تو اُس وقت ادا ہوتے ہیں

دِل مدینے کی طرف لگے رہتے ہیں اُن کے
تیرے دِیوانے جو مصروفِ دُعا ہوتے ہیں

اتنے ذرّے بھی نہیں ریت کے صحراؤں میں
جتنے انعام ہمیں طیبہ سے عطا ہوتے ہیں

اُن کے ملنے کو چلا آتا ہے کعبہ خود ہی
اللہ والوں کے تو انداز جُدا ہوتے ہیں

موت بھی اپنا اُنہیں دولہا بنا لیتی ہے
عشقِ سرکار میں جو لوگ فنا ہوتے ہیں

دِل تو پہلی ہی نظر میں ہُوا اُن کا ناصؔر
کب نگاہوں کے بھلا تیِر خطا ہوتے ہیں

نعت شریف

نبی کی راہ پر چلنا شریعت نام ہے اِس کا
نبی کے نام پر مِٹنا محبت نام ہے اِس کا

لعابِ پاک کو ہاتھوں پہ رُخ پہ مَل لینا
غلامی اِس کو کہتے ہیں عقیدت نام ہے اِس کا

جو ہو جائے فدا اُن پر فِرشتے غسل دیں اُس کو
یہی ہے عشق دِل والو! شہادت نام ہے اِس کا

رخِ محبوب نظروں سے جو اوجھل ہو تو مر جائیں
اِسے دیدار کہتے ہیں زیارت نام ہے اِس کا

عمر منبر پہ ہیں لیکن سُنا دی بات لشکر کو
خطیبو! غور فرماؤ خطابت نام ہے اِس کا

محافظ بھیڑیے دیکھے نبی والوں کے ریوڑ کے
کرامت اِس کو کہتے ہیں ولایت نام ہے اِس کا

شبِ ہجرت اکیلے ہیں علی آقا کے بستر پر
یہی تو جاں نثاری ہے شجاعت نام ہے اِس کا

سرِ عرشِ علیٰ ناصؔر نہیں بُھولے غلاموں کو
یہی اُلفت یہی شفقت ہے رحمت نام ہے اِس کا

نعت شریف

پشتو

سرورِ زیبا دے مال و سرم تہ قربان دے
واہ واہ سُمرہ خیستہ نبی سُلطان دے

ترجمہ

میرا گھر اولاد و جاں محبوب پر قربان ہے
مرحبا کتنا حسیں میرا نبی سلطان ہے

پشتو

جُملہ خُوب رُومان ھما واڑا حسینان ھما
خاور دَد پیزا نہ پئ واڑا شہہ قربان ھما
حسن تہ حیران لیئ جنتو نو کیتے رضوان دے

ترجمہ

اِس جہاں میں جس قدر بھی خوبرو انسان ہیں
وہ سبھی اُن کے قدم کی دُھول پر قربان ہیں
آپ کے جلوؤں کو رضواں دیکھ کر حیران ہے

نعت شریف

میرا گھر اولاد و جاں محبوب پر قربان ہے
مرحبا کتنا حسیں میرا نبی سلطان ہے

اِس جہاں میں جس قدر بھی خوبرو انسان ہیں
وہ سبھی اُن کے قدم کی دُھول پر قربان ہیں
آپ کے جلووں کو رضواں دیکھ کر حیران ہے

اُنگلیاں کاٹیں جنہوں نے حُسنِ یوسف دیکھ کر
دیکھ لیتیں آنکھ سے میرے نبی کو وہ اگر
پھیر لیتیں دِل پہ چُھریاں یہ مِرا ایمان ہے

عائشہ کے ہاتھ سے جس وقت سوئی کھو گئی
مُسکرائے آپ تو ہر چیز روشن ہو گئی
چہرہءِ محبوب ہے یا سورجوں کی کان ہے

ناصؔر ہو کہ ہو ظفؔر سب ہیں اُسی کے ترجماں
وہ حبیبِ مصطفیٰ جس کا ہے طیبہ آستاں
شاعروں میں سب سے پیارا آپ کو حسّان ہے

نعت شریف

ایہہ جگ پیا تیرے نال سجدا اے
سجدا اے نالے رجدا اے
تیرے باہجوں سوہنیا سہارا ہور کہڑا اے
جتھے اسیں جایئے اوہ دوارا ہور کہڑا اے
دِل ہر ویلے تیرے وَل بھجدا اے
اللہ دی ازلوں ای تیرے دیوانے آں
ہر ویلے تیریاں جو محفلاں سجانے آں
ساڈے واسطے فریضہ ایہو حج دا اے
دُکھی دِل ہووے تاں اوہ دُکھ نوں سیان دا
ٹُٹے ہوئے دِل دا وی حال اوہو جان دا
تِیر عشقے دا جہدے سینے وَجدا اے

سجناں ہُن آ جا چل چلیے مدینے نوں
دسیئے جا حال اُس عربی نگینے نوں
دُکھ ونڈدا تے نالے عیب کج دا اے

ایہو گل مینوں سارے عاشقان پڑھائی اے
وَدھ شہنشائیاں کولوں سوہنے دی گدائی اے
ہور پتہ مَینوں چَج ناں کُجھ دا

نامِ اہدا لییئے چھڈ جاندیاں بیماریاں
ناصؔر اوہ تے جاندا اے دِلاں دیاں ساریاں
اوہنوں پتہ سارا کل دا تے اَج دا اے

نعت شریف

بھانویں ساہ رُک جائے ، بھانویں جِند مُک جائے
بھانویں پے جائے وَیر زمانہ
تیرا دامن چھڈ نئیں سکدا دِل دیوانہ
اساں ذکر حضور ﷺ دا کرنا ، اساں عشق نبی ﷺ وِچ مرنا
اساں گج وج نعرے لاؤنے ، اساں دُنیا توں نئیں ڈرنا
اسیں سج گئے آں ، اسیں رج گئے آں
سانوں لبھ گیا نور خزانہ
اساں پا لئی پیار دی وردی ، ساڈے کولوں موت وی ڈردی
سرکار دا ساوا روضہ ، اَکھ دِل دی تک تک ٹھردی
اسیں جھلّے نئیں ، اسیں کلّے نئیں
ساڈے نال حسین دا نانا
ساڈے لب تے رہندیاں نعتاں ، اسیں کردے اوہدیاں باتاں
اسیں اوہدے عشق اِچ سڑ گئے ، جہدا وَنڈدا نور زکوتاں
اوہدا کھانے آں ، اوہدا گانے آں
سانوں لبھدی بھیک روزانہ

ساڈے دامن رہن ناں خالی ، ساڈی لج لجپال نیں پالی
ساڈے سِر تے رہندا سوہنا ، جھڑا کوثر دا خود والی
میلاد کرو ، اہنوں یاد کرو
دِل پیش کرو نذرانہ

سوہنے زخم اساڈے سیتے ، اساں جام پریم دے پیتے
اساں ناصؔر پاک نبی ﷺ دے ، میلاد تے بند نئیں کیتے
اسیں پنّی آں ، اسیں سُنّی آں
ساڈا سوہنے نال یرانہ

نعت شریف

کیسے کیسے رنگ بدل کر غم دُنیا کے آتے ہیں
لیتا ہوں جب نام نبی ﷺ کا خوشیوں میں ڈھل جاتے ہیں

جس کا کھاؤ اُس کا گاؤ قول ہے یہ داناؤں کا
اُس کے گیت نہ گائیں کیسے جس کا صدقہ کھاتے ہیں

عرشِ علیٰ کے ماتھے کا بھی جھومر اُن کی عظمت ہے
میرے نبی ﷺ کی شان کے جھنڈے ہر جانب لہراتے ہیں

دائی حلیمہ کی کٹیا میں منظر دِید کے لائق ہے
آپ کی جُھولے کی ڈوری کو خود جبریل ہلاتے ہیں

عشق و محبت سے پڑھتا ہے جو اِک بار درُود کبھی
مَیں دربار میں سُن لیتا ہوں خود آقا فرماتے ہیں

اُن کی نسبت وہ نسبت ہے جس کی نسبت سے
ہم جیسے بے قیمت سِکّے اُن کے ہاں چل جاتے ہیں

اِس نعرے سے اکثر اپنی ہر مشکل آسان ہوئی
ہیں کتنے نادان جو اُن کے نعرے سے کتراتے ہیں

ہر محفل میں محفل والے کا ہونا بھی لازم ہے
اس لیے دِیوانے ناصؔر محفلِ نعت سجاتے ہیں

نعت شریف

سرِ بزم جھومتا ہے سرِ عام جھومتا ہے
تیری نعت سُن کے تیرا یہ غلام جھومتا ہے

تیرے نام سے ہزاروں کے نصیب جگمگائے
تیرا نام جس میں آئے وہ کلام جھومتا ہے

تیری ذات پر ہمیشہ جو دِیوانے بھیجتے ہیں
تیرے آستاں پہ جا کے وہ سلام جھومتا ہے

جو مِلا مقام مُجھ کو وہ مِلا ترے کرم سے
تُو قدم جہاں بھی رکھ دے وہ مقام جھومتا ہے

مَیں نے جس نماز میں بھی تیرا کر لِیا تصوّر
وہ مِرا رکوع و سجدہ وہ قیام جھومتا ہے

تِرے نام نے عطا کی مِرے نام کو بھی عظمت
تِرا نام ساتھ ہو تو مِرا نام جھومتا ہے

تِرے مَے کدے میں آیا تو کُھلا یہ راز ناصؔر
تِرے ہاتھ سے مِلے جو وہی جام جھومتا ہے

نعت شریف

بیاں فخرِ رسالت دی ہے عظمت کون کر سکدا
برابر آپ دے آوے ایہہ جرات کون کر سکدا

کہیا جبریل نیں اقصیٰ دے وِچ آوَ مُصلّے تے
تُساں باہجوں رسُولاں دی امامت کون کر سکدا

سلیماں جئے پیغمبر نیں زمیں تے راج کیتا سی
تُساں باہجوں فلک تے وی حکومت کون کر سکدا

خدا نے بھیجیا قرآں جمع عثمان نیں کیتا
تُساڈی ذات وَل آیا خیانت کون کر سکدا

ربیعہ نُوں وضو بدلے محل جنّت دا دے چھڈیا
جیویں آقا نیں فرمائی سخاوت کون کر سکدا

ہٹائی ناں نظر چہرے توں ڈنگ جھلدا ریہا بھانویں
مِرے صدّیق دے وانگوں زیارت کون کر سکدا

صحابہ دا وی تُوں خادم تے وَلیاں دا وی تُوں نوکر
ترِے وانگو بھلا سُنیا! محبت کون کر سکدا

جیویں سرکار فرماون کے آ میدانِ محشر وِچ
گنہ گاراں دے اَے ناصؔر شفاعت کون کر سکدا

نعت شریف

کرناں کیہ اساں لمی چوڑیاں جگیراں نوں
چاہیدی مدینے وِچ حاضری فقیراں نوں

عرضاں گزارِیاں نوں سال ہوندے جاندے نیں
مندے توں وی مندے ساڈے حال ہوندے جاندے نیں
دُکھاں والی جیل چوں رہائی دے اسِیر اں نوں

کہندا اے زمانہ تیرے غماں دی اخیر نئیں
جچدی کوئی اِک تیرے ہَتھ لکیر نئیں
سِدّھا کر سکدے حضور ﷺ ای لکِیراں نوں

میرا لجپال میرا حال سارا جان دا
آپے رَکھ لَوے گا اوہ مان میرے مان دا
کھچناں ناں سینے چوں جدائیاں دیاں تِیراں نوں

اوہدے دربار تے سناؤن دا رواج نئیں
روگیاں دا دِید باہجھوں کوئی وی علاج نئیں
آپے ویکھ لوے گا اوہ اکھاں دیاں نیراں نُوں

ناصر ایہہ طوفاناں دا وی رُخ موڑ دین گے
رابطہ مدینے وتے میرا جوڑ دین گے
دِتّی اے توفیق رب میرے سوہنے پِیراں نُوں

نعت شریف

سب سے مِیٹھا نام تُمھارا ۔ درد و غم آلام کا چارا
نام محمد ﷺ نام سب سے پیارا نام
جب اِس نام کی مِیم ہٹائی ۔ حمد خدا کی لب پر آئی
تُم اِس نام کی عظمت دیکھو ۔ خوب پڑھو اور برکت دیکھو
پیو سکون کے جام ۔ نام محمد ﷺ نام
منزل منزل نام نبی ﷺ کا ۔ محفل محفل نام نبی ﷺ کا
ہم سب کو مطلوب یہی ہے ۔ اللہ کو محبوب یہی ہے
لیجیے صبح وشام ۔ نام محمد ﷺ نام
یاد آئے جب کملی والا ۔ خوب جپو اِس نام کی مالا
کہہ دو یہ ہر ایک گدا کو ۔ ہے اِس نام کی لاج خدا کو
پڑھو درود سلام ۔ نام محمد ﷺ نام
پی کی یادیں پی کی باتیں ۔ کرکر گزریں دِن اور راتیں
ادب سے ناصؔر شہر مدینے ۔ میری عقیدت کی دیوی نے
باندھ لِیا احرام ۔ نام محمد ﷺ نام

نعت شریف

بخت پئے اِنج جاگ مدینے
پھڑ لئی سوہنے واگ مدینے

بس روَون دی جاچ آ گئی اے
بُھل گئے سُر تے راگ مدینے

جنج چڑھی جد شوق دی اوتھے
اکھیاں دِتّے لاگ مدینے

جنگل دے سَپ فیر کدی سہی
نفس دا کیلو ناگ مدینے

بڑے بڑے فنکاراں تائیں
بُھل جاندے ڈائیلاگ مدینے

اس تسبیح دے منکے لگدے
کی بھولے ، کی گھاگ مدینے

دِل دا سُتھرا بھانڈا ہووے
لگدی فوراً جاگ مدینے

اُجڑے پُجڑے لوکی ناصؔر
ہُندے سدا سہاگ مدینے

نعت شریف

بھانویں ہوویں تُو گھر بیلیا
رکھ مدینے نظر بیلیا

راہ دے پتھر وی ہٹ جان گے
غم دے بدّل وی چھٹ جان گے
یاد سوہنے نُوں کر بیلیا

پھر تُوں آویں گا گھر نُوں ناں خالی
پیش کر کے درُوداں دی ڈالی
کیتا کر تُوں سفر بیلیا

جان بھانویں ہے تیری اکیلی
کملی والا بنا لئے تُوں بیلی
مُڑ ناں دُشمن توں ڈر بیلیا

بازو لہراں دے تُوں نپدا نپدا
نام سرکار دا جپدا جپدا
جا طوفاناں چہ تَر بیلیا

قُرب ہووے سجن دا کہ دُوری
ہے عشق وِچ بڑا ای ضروری
دُکھڑے ہَس ہَس کے جَر بیلیا

سامنے نیں تیرے سبھے راہواں
موڑ دے اوسے پاسے نگاہواں
سوہنا آکھے جدھر بیلیا

اوہنوں سینے چہ اپنے وسا کے
اوہدے غم نُوں تُوں مہمان بنا کے
پیش کر دے جگر بیلیا

ٹھارے اوہ غریباں دی آخر
جگ دی نظراں توں ڈِگریاں دی ناصؔر
لَین اَوندا خبر بیلیا

نعت شریف

ہاں وہ لمحے امر ہو گئے
جو مدینے بسر ہو گئے

بے نہائت عطا کی بدولت
مُصطفیٰ کی ثنا کی بدولت
کتنے آباد گھر ہو گئے

جس جگہ وہ سواری سے اُترے
جانِ عالم جدھر سے بھی گُزرے
سارے روشن نگر ہو گئے

بن کے بکھرے محبت کی خوشبو
کتنے خوش بخت تھے میرے آنسو
آپ کی جو نذر ہو گئے

خود خدا کے کرم کے اشارے
ہو گئے اُس کی جانب ہی سارے
میرے آقا جدھر ہو گئے

نام اُن کا زباں پر جو آیا
پُوچھو کیسے کنارے پہ آیا
میرے ساتھی بھنور ہو گئے

جب مصیبت غلاموں پہ آئی
آپ کے نام کی دی دوہائی
مصطفیٰ باخبر ہو گئے

ناز قسمت پہ وہ کر رہے ہیں
اُن کے ناصؔر جو در پہ جُھکے ہیں
کتنے اونچے وہ سر ہو گئے

نعت شریف

مِل کے کوئی التجا کر لوو
حاضری دی دعا کر لوو

تنگ لگدا اے اوہ زندگی توں
دُور رہندا اے جہڑا نبی ﷺ توں
اُس توں رستہ جُدا کر لوو

ہو کے بس نبی ﷺ دے رہواں گے
جان دینی پئی تے دیاں گے
اَج ایہو فیصلہ کر لوو

کملی والے دی محفل سجا کے
چند اکھیاں چوں اتھرو گرا کے
تّتی لو نُوں صبا کر لوو

ہے نبی والیاں دی نشانی
سب توں وڈّی ہے ایہہ نعت خوانی
ذکر صلِّ علیٰ کر لوو

روز کریا کرو ناں دھماکے
چھوڑو رشوت تے مارو ناں ڈاکے
آپ دا ای حیا کر لوو

مت کرو چوریاں تے اُجاڑے
ایسا ہووے ناں حشر دیہاڑے
سب مزا رِکر رِکرا لوو

بن کے ویکھو عمل دے وی غازی
پکّے بن جاوٗ اَج توں نمازی
جو قضا اے ادا کر لوو

نسخہ ناصؔر ہے سب توں ایہہ اعلیٰ
پا کے گل وِچ درُوداں دی مالا
ہر مرض دی دوا کر لوو

نعت شریف

آقا دا ہووے دربار
ایہہ ہوون سارے یار
مزے تے فیر آون گے

اکھیاں دے وِچ ہوون اتھرو ہوٹاں تے فریاد
وسّے گی نور دی پھوہار ملے گا غم خوار
مزے تے فیر آون گے

لا کے جالی نال ایہہ سینے عرضاں کرے فقیر
ریہے گناہواں دے نئیں بھار اوہ ویکھ کے دیار
مزے تے فیر آون گے

خود جبریل امین نوں آوے ویکھے بِن ناں چین
درُوداں دے پرو کے اوتھے ہار کراں گے پیش یار
مزے تے فیر آون گے

پلکاں نال مدینے ناصؔر دیاں بوہاری مَیں
مَینوں جے کہن سرکار تُوں کری جا دِیدار
مزے تے فیر آون گے

نعت شریف

میرے سرور میری قسمت کو بھی اعلیٰ کر دے
دِل کی دُنیا میں اندھیرا ہے اُجالا کر دے

آلِ اطہار کا مُجھ کو تُو بنا کے منگتا
اپنے یاروں کا مُجھے چاہنے والا کر دے

بعد مرنے کے مِرے، آ کے لحد میں میری
اَے مِرے نُور کے پیکر تُو اُجالا کر دے

اُن کی یادوں میں جو اشکوں کی پرو لایا ہے
پیش سرکار کی خدمت میں وہ مالا کر دے

رات معراج کی خالق نے کہا؛ آ کے ذرا
رونقِ عرشِ معلّیٰ کو دوبالا کر دے

چھوڑ کر تیری گلی جاؤں تو کہاں مَیں جاؤں
آ کے کٹُیا میں مِرے غم کا ازالہ کر دے

تیرا ناصؔر تیرے گستاخ سے لڑتا جائے
مُجھ کو بس اپنا گدا اپنا جیالا کر دے

نعت شریف

دِین و دُنیا میں جو تیرا نہ سہارا ہوتا
کس کے ٹکڑوں پہ فقیروں کا گزارا ہوتا

تیری قسمت نہ غیروں کی غلامی ہوتی
تُو نے اِک بار جو آقا کو پُکارا ہوتا

آج آنکھوں میں نہ رنگین نظارے ہوتے
تیرے رُخ کا نہ جو پُرکیف نظارا ہوتا

ہم یتیموں کی طرح ٹھوکریں کھاتے پھرتے
تُو جو حامی نہ مِرے آقا ہمارا ہوتا

درد ہوتا نہ کوئی اَور مِرے سینے میں
کاش سینے میں فقط درد تُمھارا ہوتا

تُو نہ روتا کبھی غاروں میں ہماری خاطر
غم گداؤں کا اگر تُجھ کو گوارا ہوتا

اَب بھی ناصؔر میرے دِل میں یہ کسک رہتی ہے
کاش حاضر مَیں مدینے میں دوبارہ ہوتا

نعت شریف

جس ویلے وی آ جاوے یاد مدینے دی
مینوں سُتیاں آن جگاوے یاد مدینے دی
اکھیاں دے وِچ اَوَندے اتھرو
نال مِرے کُرلاوَندے اتھرو
ساری رات ناں سوندے اتھرو
گیت ہجر دے گاوَندے اتھرو
جدوں ہنجواں وِچ مِل جاوے یاد مدینے دی
غم دی بُکل کُھل کُھل جاوے
لب کُجھ مینوں بُھل بُھل جاوے
چین دی دولت ڈُل ڈُل جاوے
خاک اِچ جندڑی رُل رُل جاوے
جدوں پِیر آ ویہڑے پاوے یاد مدینے دی

نبضاں ویکھ کے کہن سیانے
کی اے تینوں اللہ جانے
خورے کِنّے ہوئے زمانے
سُن سُن جگ دے مہنے طعنے
مَینوں سُولی روز چڑھاوے یاد مدینے دی
دِل وچوں نکلن ہوکے ہاواں
رووواں کر کر لمیاں باہواں
دِید لئی بے تاب نگاہواں
ہُن ناصؔر لئی کرو دُعاواں
بے پر دا پر بن جاوے یاد مدینے دی

نعت شریف

اَج دُعاواں دا مُل پے گیا
التجاواں دا مُل پے گیا

جتھوں جتھوں گزردے گئے
اوہناں راہواں دا مُل پَے گیا

جو محمد ﷺ توں ہووے شروع
اوہناں نانواں دا مُل پَے گیا

آپ دی جد گدائی مِلی
سب گداواں دا مُل پَے گیا

جو مدینے دے وِچ مَیں لئے
اوہناں ساہواں دا مُل پَے گیا

سینے یوسف نیں جد لا لئے
سب بھراواں دا مُل پَے گیا

کملی والے دے دَر میریاں
سب خطاواں دا مُل پَے گیا

آپ دی والدہ دے طفیل
جگ دی ماواں دا مُل پَے گیا

نعت شریف

زندگی دا چارا اے جان توں وی پیارا اے
آسرا غریباں دا آپ دا دوارا اے

دعویٰ نئیں فقیری دا مان نئیں امیری دا
مصطفیٰ دے لنگر تے ساڈا تے گزارا اے

ہون گے زمانے دے ہور وی سہارے پر
سانوں یارسول اللہ ﷺ آپ دا سہارا اے

عرشی وی ایہہ مَن دے نیں فرشی وی ایہہ کہندے نیں
آپ دی ای جلویاں دا ہر طرف نظارا اے

رات دِن گزرے نیں آپ دی ثنا اندر
ساڈی زندگانی دا ایہو گوشوارہ اے

آپ دی غلامی دی مِل گئی سند مَینوں
میرا تے بلندیاں تے اَج کل ستارہ اے

میریاں خطاواں دا جے حساب نئیں ناصؔر
آپ دی عطا دا وی حد ناں کوئی کنارا اے

نعت شریف

عشق دی جد تشہیر ہُندی اے
جندڑی لِیر قطِیر ہُندی اے

سوہنا مَنّے جیویں مَنّے
ہر دم ایہہ تدبِیر ہُندی اے

مَندراں وِچ اذاناں ہُندیاں
مَے خانے تقریر ہُندی اے

خیمیاں وِچ تلاوت ہُندی
نیزے تے تفسیر ہُندی اے

بندہ جس دم خاک ہو جاوے
پھر مٹی اکسِیر ہُندی اے

لوح محفوظ نظر وِچ ہُندی
مُٹھ دے وِچ تقدیر ہُندی اے

ہتھّاں وِچ ہتھکڑیاں ہُندیاں
پَیراں وِچ زنجیر ہُندی اے

ناصؔر دِل دے خاص فریم اِچ
اِکّو ای تصویر ہُندی اے

نعت شریف

مصطفیٰ کے شہر میں اِک بار جا کر دیکھیے
سرورِ دُنیا و دِیں کو غم سُنا کر دیکھیے

اِلتجائیں آپ کی عرشِ خدا تک جائیں گی
شاہِ شاہاں کی گلی میں اِلتجا کر دیکھیے

اَے سکوں کے طالبو! بکھرے ہوئے لوگو سُنو!
آج ہی سرکار کی محفل سجا کر دیکھیے

کس قدر بُجھتے ہوئے چہروں پہ ہیں مایوسیاں
اَے مِرے آقا! اِدھر بھی مُسکرا کر دیکھیے

حضرتِ آدم کے آیا کام اِسمِ مصطفیٰ ﷺ
آیئے اِس نام کو ساتھی بنا کر دیکھیے

کیوں دِکھاتے ہو کسی بے درد کو زخمِ جگر
جایئے جانِ مسیحا کو دِکھا کر دیکھیے

دس قدم آئیں گی چل کر رحمتیں اللہ کی
اِک قدم تو آپ کی جانب اُٹھا کر دیکھیے

قمقموں سے جگمگا دیں محفلیں ناصؔر مگر
نعت سے قریہِ جاں بھی جگمگا کر دیکھیے

نعت شریف

ہو نئیں سکدے دُنیا والے ہمسر کملی والے دے
تُوں وی مَیں وی آں سارے ای نوکر کملی والے دے

دولت واری گھر وی وارے جان وی کیتی نذرانہ
اپنی آپ مثال نیں دِلبر کملی والے دے

بُوبکر و فاروق و عثماں ، پاک بلال ، قتادہ وی
بُوذر ، سلماں ، جابر ، طلحہ ، حیدر کملی والے دے

نبیاں نیں وڈیایا جنّھوں رب وی نعت بیاں کردا
رُتبے عقلاں سمجھاں کولوں باہر کملے والے دے

اِک ٹکڑا ای نسلاں تیکر ناں مُکدا ناں مُکناں ایں
ایس لئی نئیں منگتے جاندے دَر دَر کملی والے دے

اُس دربار چہ اُچّا بولن وی سجنوں گستاخی اے
ایسے لئی تے عاشق بولن ڈر ڈر کملی والے دے

حسن حسین نیں دو شہزادے ایہناں نال بنا کے رکھ
دونویں ای نیں جگ توں وکھرے گوہر کملی والے دے

اوہدا ذکر خدا نیں کیتا سب توں اُچّا ناصؔر شاہ
ڈنکے وجدے رہنے سجنو گھر گھر کملی والے دے

نعت شریف

دیندے کدی ناں آپ جے سرکار آسرا
ہونا سی ہراِک آسرا بے کار آسرا

ہووے گا تیرا ہو کوئی اَے یار آسرا
ساڈا تے ہے اوہ سیّدِ ابرار آسرا

دُکھاں غماں دے ماریو شکرِ خدا کرو
بن کے حضور ﷺ آ گئے غم خوار آسرا

آقا دے آسرے بِناں بندی نئیں گل کدی
نت روز غیر دین پئے لکھ وار آسرا

ایسے بہانے ویکھیا جا کے خدا دا گھر
آقا تُساڈا بن گیا دربار آسرا

محشر دے روز ہو گئی عملاں چہ جے کمی
بن جاوے گا حضور ﷺ دا فیر پیار آسرا

اسلام دے محل جدوں کربل چہ ہل گئے
اوہناں لئی بنیا آپ دا پری وار آسرا

لوڑاں نیں طیبہ پاک دی ٹھنڈی ہوا دیاں
ڈھونڈے بھلا کوئی ہور کیوں بیمار آسرا

اوتھے وی تیرا آسرا ہونا ایں یا نبی ﷺ
جس تھاں تے کوئی کر گیا انکار آسرا

ناصؔر درِ رسول ﷺ تک پہنچی صدا مِری
میرا تے بن گئے میرے اشعار آسرا

نعت شریف

بَیٹھیاں نیں ڈیرا لا کے میرے گھر وِیرانیاں
پھیرا پا جا تاجدارا سیّدا لاثانیاں!

جے بُلاویں تے مِرے رہ جان گے کَکھ سوہنیا
پَر جکڑے نیں مِرے تے بے سرو سامانیاں

یوسفِ کنعان تیرے شہر وِچ ٹِک جاوندا
ویکھ لَیندا جے ترے چہرے دِیاں جولانیاں

تُو تے تُو ایں تیرے در دے نوکراں دی نئیں مثال
تیرے نوکر دے لئی حوراں وی نیں دِیوانیاں

اوہ نئیں دسترخوان ویہندے فیر شاہواں دے کدی
مانیاں جنّہیں مدینے تیریاں مہمانیاں

ایتھے اوتھے جھنڈے جُھلنے صرف تیری شان دے
بخشیاں نیں تیرے رب نیں تینوں اوہ سُلطانیاں

کون پُچھدا ساڈے ورگے ماڑیاں نُوں آن کے
مان رکھدا جے غریباں دا نہ تُوں دِل جانیاں!

تیرا ناصؔر وی حشر وِچ جاوے سینہ تان کے
بخشوا دیویں تُوں رب توں ایہدیاں نادانیاں

نعت شریف

دِن رات گزردے دُکھیاں دے سوہنے دِیاں گلاں کر کر کے
ہر ساہ اے آخری ساہ لگدا راہ تک تک ہوکے بھر بھر کے

اِس عشق دے کھیل اَوَلڑے نیں ایہہ اپنی مرضی کردا اے
بندہ ٹنگیا رہندا سُولی تے ناں جِیوندا اے ناں مَردا اے
لَے جاندے جذبے منزل تے کدی ڈُب ڈُب کے کدی تر تر کے

رَکھ نِیویاں نظراں ٹُریا جا کسے روز تُوں مقصد پاویں گا
ناں بول اُچیرا کوئی بولیں کسے بول نُوں پھڑیا جاویں گا
ہر قدم اُٹھانا پَیندا اے اُس کوچے دے وِچ ڈر ڈر کے

بوصِیری وانگوں آقا جی میرے گھر وی پھیرا پا جاؤ
مطلب دے بیلی چھڈ گئے نیں لجپال پیا جی آ جاؤ
جِند لِیراں قطِیراں ہو گئی اے غم سہہ سہہ کے دُکھ جر جر کے

جدوں یاد مدینہ آوَندا اے اکھیاں چوں چشمے پُھٹدے نیں
کیہ کریئے روگ جُدائیاں دے پئے ڈاکوآں وانگوں لُٹدے نیں
نئیں چین دا چھڈیا ہُن آقا! اِس صدمے ہڈیاں چَر چَر کے

ایہہ ناصؔر وِرد انوکھا اے دِیدار بِناں اِس جانا نئیں
مَینوں لگدا بیلی توڑ دا اے ایہدا کوئی ہور ٹھکانہ نئیں
اسیں دونویں اَج تک ہارے نئیں جِت جِت کے اسیں ہَر ہَر کے

نعت شریف

دِل مدینہ دِل دِل

اِس دِل وِچ دِل والیاں نُوں خود رب وی پَیندا مِل
ایہہ نکتہ تُوں یار بُھلاویں مَر دیاں تیک کدی ناں
ہے جنّت دے باغاں وِچوں اعلیٰ باغ مدینہ
کرو دُعاواں طیبہ وَلّے پَین سفینے ٹھل

مکّہ پاک نبی ﷺ نُوں پیارا رب دا پیار مدینہ
آپ نیں اپنے نُوروں کیتا پُرانوار مدینہ
اوہدے ذریاں دے وِچ رہنی محشر تک جھِل مِل

اوہدی مٹی پاک دے اندر رکھیاں رب تاثیراں
ایہنوں کھا کے چَین ہے پایا بیماراں دِلگیراں
لائیے جے ایہہ خاک مبارک زخم وی جاندے سِل

دِل دے نال اِس بستی دا ایہہ رِشتہ بہت پُرانا
ہر عاشق ہے فرض سمجھدا شہر مدینے جانا
ہے ایہہ مان غریباں دا تے کمزوراں دا ٹِل
اپنی جان دے اُتّے ناصؔر جہڑا ظلم کماوے
رب فرماندا یار مِرے دے بوہے تے آ جاوے
اوہدے ٹُٹّے لیکھ بناواں کرم دے لا کے کِل
دِل دِل مدینہ دِل

نعت شریف

مدینے کا رُتبہ گھٹایا نہ جائے
جو یاد آئے تو پھر بُھلایا نہ جائے

خُدا چاہتا ہے مدینے کا زائر
جہنّم میں ہر گز جلایا نہ جائے

یہ ہے حکم اللہ عزّ وجل کا
مدینے کسی کو ستایا نہ جائے

قدم تب ہی اُٹھتے ہیں جب وہ بُلائیں
قدم وَرنہ اِک بھی اُٹھایا نہ جائے

مدینے کے والی کا اسمِ گرامی
نہ ہو گر وضو گنگنایا نہ جائے

مدینہ ہے ایسا شجر اِس جہاں میں
خزاؤں میں بھی جس کا سایہ نہ جائے

ہے ارشاد طیبہ کے والی کا سُنیے
کِیا جائے احساں جتایا نہ جائے

مدینے میں جاتے ہیں اپنے ہی ناصؔر
مدینے میں کوئی پرایا نہ جائے

نعت شریف

بُھلناں ایں ناں ای بُھلایا اے تیرا سوہنا مدینہ
اللہ نیں کِنّاں سجایا اے تیرا سوہنا مدینہ
نُوریاں دی بارات نُوں چھڈ کے جنّت دے باغات نُوں چھڈ کے
جبریل ویکھن لئی آیا تیرا سوہنا مدینہ
چھڈ کے منظر گندے مندے اوہ کِنّے خوش بخت نیں بندے
سینے نُوں جنہاں بنایا اے تیرا سوہنا مدینہ
اوہ نئیں عقل سمجھ وِچ پُورا اوہ لگدائے انسان ادھورا
جنہے وی اِک پل بُھلایا اے تیرا سوہنا مدینہ
ہر شے بے شک پئے جائے چُلّھے شالا محشر تیک ناں بُھلّے
ساڈا تے بس سرمایہ اے تیرا سوہنا مدینہ
سانوں تے ہر شے بُھل گئی اے جد تکیا تے اَکھ کُھل گئی اے
جنّت دے باغاں تے چھایا اے تیرا سوہنا مدینہ
یاد آیا تے اتھرو چلّے ناصؔر ہور نئیں کُجھ وی پلّے
ساڈا تے کھٹیا کمایا اے تیرا سوہنا مدینہ

نعت شریف

اکھّاں وِچ لگی اے پھوہار بڑی دیر توں
ویکھدے پئے رستے بیمار بڑی دیر توں

ایہو اے صلاح تے تشخیص ہر ہِینے دی
ایہدے لئی حاضری ضروری اے مدینے دی
ایہو پَیندی اے تکرار بڑی دیر توں

آقا مسکین ولّے پھیرا اِک پاؤَ نا
آئے جدوں تُسی تے بہاراں نیں وی آوَنا
میرے نال رُسّی اے بہار بڑی دیر توں

کدے تے وصال دے وی جھنڈے لہران گے
اکھ دی ویرانیاں چہ پُھل کِھڑ جان گے
چُبھّے نیں جدائی والے خار بڑی دیر توں

واسطہ ای حسین دا آ جا آوَن والیا
کر جا اُجالے سارے جگ دے اُجالیا
چھایا اے ہنیرا تے غبار بڑی دیر توں

اکھاں وِچ ریہاں کدوں نِینداں اُڈ جانیاں
سَون کدوں دیندیاں نے پِیڑاں ایہہ پُرانیاں
منگدا سوالی اے دِیدار بڑی دیر توں

ناصؔر اساں ایسے طراں زندگی نبھائی اے
ہوکیاں تے ہاواں نال دوستی بنائی اے
پایا تیرے غماں نال پیار بڑی دیر توں

نعت شریف

عرشاں تے محفل سجائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی
فرشاں تے رونق لائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

رب دے کول تلافی دے لئی اِک لغزش دی معافی دے لئی
آدم نُوں تسبیح سکھائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

رہن ناں لیکھ کسے دے سُتّے حضرت نوح دے بیڑے اُتّے
تختی سی سجنو لائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

دُھوں دے بدّل چھٹ گئے آپے دُشمن گھٹدے گھٹ گئے آپے
عظمت ناں ہر گز گھٹائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

جنّت دے ہر برگ ثمر تے ہر دِیوار تے ہر اِک در تے
اِکّو ای سُرخی لکھائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

اودھر کوئی بھونچال ناں آیا اوہنوں فیر زوال ناں آیا
جو شے وی دیندی دُہائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

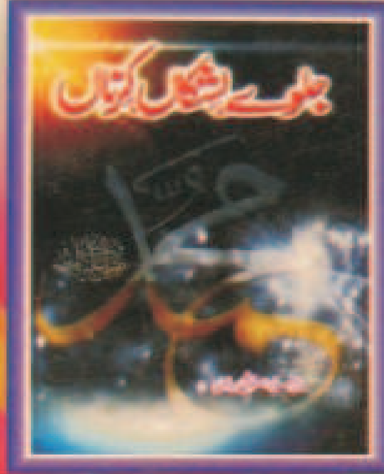
پچھ لئو خود انگریز توں جا کے ایہہ دسیا اِک گورے آ کے
چن تے وی خوشبو اے پائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

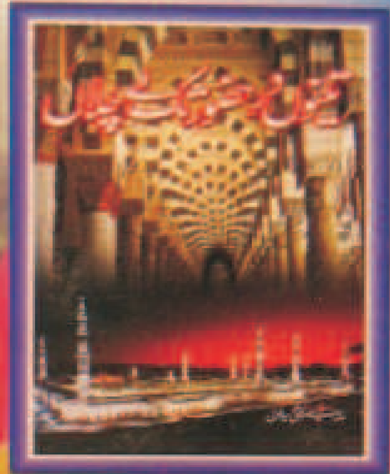
ناصرؔ سُن کے سب چُمدے نیں اِک دُوجے نُوں لب چُمدے نیں
توقیر اپنی ودھائی گئی ساڈے آقا دے ناں دی

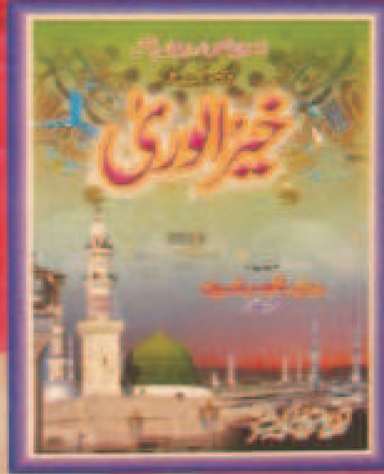
پیر سید ناصر حسین چشتی سیالوی

کے خوبصورت نعتیہ مجموعے

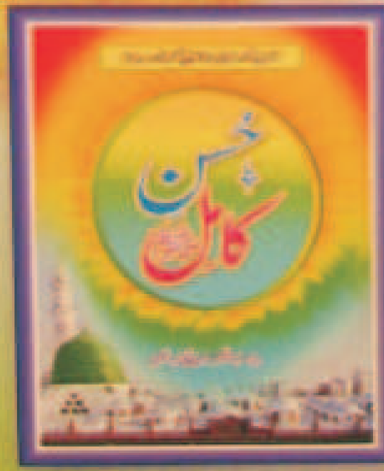

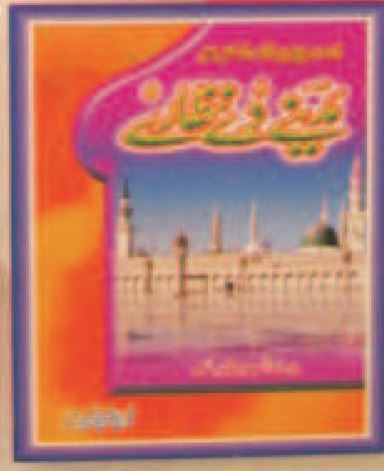
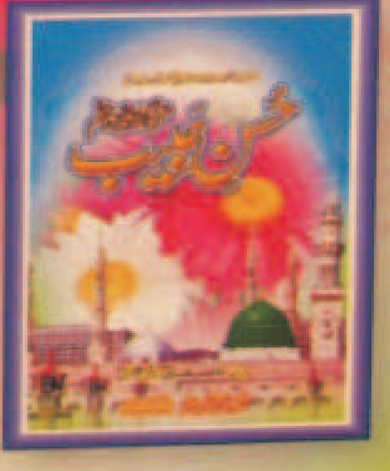

نوریہ رضویہ پبلیکیشنز

۱۱۔ گنج بخش روڈ لاہور